

บทนำ

ตะลิ่ง จัбыยาบ้า-ยาไอซ์แม่จันสองแสนเม็ด คาดเข้าไทยราคาร่วม
๖๐ ล้านบาท

ยาบ้าล็อตใหญ่ เบื้องหลัง ‘คนใหญ่’ มีสี่

หลักฐานชัด พล.ต. ธีระ เบื้องหลังยาบ้าแม่จัน

นายทหารหนุ่มใหญ่ไล่สายตาไปตามหัวข้อขาซึ่งตัดมาจากหนังสือ-
พิมพ์แล้วใส่ในแฟ้ม วันเวลาผ่านไปราวกับฝัน ถึงแม่จะไม่นาน แต่เขารู้สึก
เหมือนอดีตอันไกลโพ้น บางครั้งดูเหมือนว่าจะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายทหาร โฟไม่พลิก พ.อ. อรรถนพ เป็นพันเอก
(พิเศษ)...

เว้นเสียแต่ว่าชื่อที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์อีกฉบับเป็นชื่อเดียวกับ
ป้ายชื่อบนเครื่องบิน เขาผ่อนคลายใจ ในห้องทำงานศักดิ์สิทธิ์ด้วย
ภาพพระมหากษัตริย์ โล่ประกาศกิตติคุณ ประกาศนียบัตร และภาพการ
รับรางวัลต่างๆ ทำให้เขาหวนรำลึกภาพในอดีตของการได้มา

บทสนทนานั้นเกิดขึ้นเมื่อเย็นวันหนึ่ง

‘คุณรู้เรื่องนี้ได้ยังไง เรื่องนี้ร้ายแรงมากนะ อย่ามาพูดซ้ำๆ ไม่มีหลักฐาน คุณจะโดนฟ้องได้ง่ายๆ’ คนปลายสายตอบกลับโดยไม่มีน้ำเสียงที่ตระหนกแม้แต่น้อย

‘ผมรู้ดีนะผู้พัน ว่าผมกำลังพูดถึงอะไรและพูดถึงใคร ถ้าไม่มั่นใจจริง ผมไม่พูดพล่อยๆ หรือ ผมทำธุรกิจเข้าๆ ออกๆ แถบนั้น ผมก็มีคนรู้จักของผม แต่ทั้งนี้ก็แล้วแต่ผู้พันก็แล้วกัน ผมถือว่าผมทำหน้าที่พลเมืองดี’

นายทหารใหญ่ตัดสินใจอย่างหนักอยู่นาน เพราะชื่อที่ได้รับมาไม่ใช่คนอื่นที่เขาจะจัดการได้อย่างใจ

เมื่อคนคนนั้นเป็นผู้บังคับบัญชาของเขาเอง

แต่ในที่สุด เมื่อได้ลงมือทำก็ย้อนกลับมาไม่ได้ ทุกอย่างดำเนินไปกลายเป็นข่าวระดับประเทศและยาวนานร่วมหลายเดือนตั้งแต่มีการจับกุมขบวนการค้ายาบ้าล็อตใหญ่ที่มีนายทหารระดับสูงอยู่เบื้องหลัง ตามมาด้วยการจับกุมผู้บงการ และสืบสวนบุคคลที่ถูกซัดหอด

นายทหารหนุ่มใหญ่เปิดลิ้นชัก หยิบหนังสือพิมพ์อีกฉบับออกมา มีหัวข้อข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์อีกฉบับซึ่งเขาไม่ได้ติดตามในเล่ม

อุบัติเหตุคร่าครอบครัว พล.ต. ธีระ ลูกชายคนโต-เมียดับ ลูกคนเล็กอาการสาหัส...

อีกฉบับเป็นข่าวในกรอบเล็กๆ

สอบเครียดลูกชายอดีตพลตรี ปฏิเสธทุกข้อหา...

เมื่อถึงตรงนี้ ชายกลางคนมีแววตาเป็นประกาย ทุกอย่างถูกคิดไว้แล้วเพียงแครอเวลา จังหวะนั้นประตูถูกเคาะและเปิดออก นายทหารหนุ่มวัยสามสิบเดินเข้ามา ยึดตัวตรงทำความเคารพ

“ท่านครับ ได้เวลาแล้วครับ”

ผู้เป็นนายซึ่งสวมเครื่องแบบ บนอกติดยศของอาจและนำเกรงขามพยักหน้าเล็กน้อย เก็บเอกสารทุกอย่างเข้าที่ ลูกจากโต๊ะทำงาน แล้วหันหน้ามาทางผู้ใต้บังคับบัญชา

“เรื่องที่ได้จัดการไปถึงไหนแล้ว”

“ทางนั้นแจ้งว่า ผู้กองยื่นหนังสือออกแล้วครับ” เขาตอบน้ำเสียงราบเรียบด้วยสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง

คนฟังมีรอยยิ้มในแววตา “ดีมาก” เขาชมและตบไหล่อีกฝ่ายเบาๆ

“ขอบพระคุณครับท่าน”

จากนั้นนายทหารใหญ่ก็เดินออกไปจากห้อง เพื่อรับการแต่งตั้งยศใหม่อย่างเป็นทางการ

หลายเดือนผ่านไป

ธนูสั่งรอกเพื่อนอยู่ที่ลิโอบบิของสนามยิงปืน กาแฟเย็นที่สั่งมาละลายจนมีหยดน้ำเกาะอยู่ข้างแก้วและชิมลงกระดาจรองจนชุ่ม เขาไม่รู้ลึกกระหายน้ำเท่าคำตอบที่เพื่อนซึ่งทำงานเป็นครูฝึกอยู่สถานที่แห่งนี้กำลังจะมาบอก

หวนรำลึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ลีเดือนมาแล้วที่เขายื่นใบลาออกจากหน่วยงานที่สังกัดอยู่ เป็นการลาออกในอาชีพทหารที่รักยิ่งอย่างไม่เต็มใจ ชีวิตของเขาพลิกเปลี่ยนไปเพียงเวลาไม่ถึงปีเมื่อพ่อถูกจับ หลังจากนั้นไม่ถึงเดือน พี่ชาย แม่ และน้องชายก็ประสบอุบัติเหตุ คนรอดชีวิตเหลือแค่ ธนกฤต น้องชายวัยเก้าขวบ แต่ก็ต้องเสียขาทั้งสองข้างไป ทุกวันนี้ยังต้องเข้าออกโรงพยาบาล โดยมีบ้านวล แม่นมเก่าแก่คอยเป็นธุระให้

พ่อไม่ปฏิเสธข้อกล่าวหาว่าอยู่เบื้องหลังการค้ายาเสพติดตลอดที่ใหญ่ที่จับได้ที่แม่จัน จังหวัดเชียงราย นำโดยกองกำลังผาเมือง ซึ่งเป็นข้อหาที่ร้ายแรงที่สุดเท่าที่ธนูจะรับรู้ว่าพ่อทำอะไรลงไป หน่วยงานของเขาอยู่ถึงประจวบคีรีขันธ์ อยากจะเข้ามาหาพ่อก็ไม่สามารถทำได้ปุปบับ หน้าซำยังถูกคุมตัวมาสอบสวนหนักจนไม่ได้นอนติดๆ กันอยู่สามคืน

เมื่อไม่สามารถหาหลักฐานใดๆ มาเชื่อมโยงความผิดระหว่างเขากับพ่อได้ ธนูก็ได้พักผ่อนเป็นเวลาลึ้นๆ และตื่นมาอีกครั้งก็พบกับข่าวร้ายยิ่งกว่า

พ่อฆ่าตัวตายในคุกเสียแล้ว

สิ่งเดียวที่เหลือมาถึงเขาคือจดหมายลายมือพ่อที่เขียนเพียงประโยคสั้นๆ ว่า 'ขอโทษและรักลูกสุดหัวใจ'

นี่ตาลูกผู้ชายที่ไม่เคยปรากฏมาตลอดตั้งแต่อายุสิบขวบรินไหล

จนลุไม่เข้าใจถึงเหตุผลนั้น ขณะเดียวกันเขาก็คิดว่าพ่อคงไม่ต้องการให้เข้าใจ พ่อไม่เรียกร้อง ไม่ปฏิเสธ ทุกอย่างเป็นเรื่องจริง เมื่อจัดการพิธีศพเสร็จไปเรียบร้อยแล้ว ก็เหลือแค่เขาที่จำเป็นต้องมองหาทางเดินชีวิต

ระหว่างที่แรงกดดันจากในหน่วยงานถาโถมเข้ามา ทหารหนุ่มซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าชุดโจมตียังคงทำงานต่อเพื่อพิสูจน์ตน และเพื่อสองชีวิตที่เหลืออยู่ แต่ล้วนเป็นไปได้ยากยิ่ง ในบรรดาเรื่องราวที่พุ่งเข้าไป กระสุนนัดหนึ่งซึ่งเขารู้ว่าเป็นนัดเดียวที่สำคัญนั่นคือพันเอกอรรรถพ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของผลงานจับผู้บังคับบัญชาหรือพ่อของเขานั้นเอง

เขารู้สึกว่าตนเองถูกบีบให้ลาออก

ไม่ว่าจะด้วยจุดประสงค์อะไร แต่คนคนนั้นทำได้ หัวหน้าเขาเรียกไปพบและพูดเรื่องนี้อย่างตรงไปตรงมา และในที่สุดคนคนนั้นก็ทำสำเร็จ

ความโกรธเคืองปะทุอยู่ในอกเมื่อเดินสะพานเป็ออกมาจากหน่วยสิบปีที่เริ่มทหารตั้งแต่เริ่มเรียนและเข้ารับราชการไม่เคยมีสักครั้งที่เขาทำผิด แต่ครั้งนี้ต้องยอมรับความผิดที่ตนเองไม่ได้ก่อ ทุกอย่างเป็นเพราะใคร

จนลุเฝ้าถามตัวเอง เมื่อเดินออกมา รถหูกคันหนึ่งจอดรออยู่แล้ว นายทหารคนขับรถเดินเข้ามาส่งสัญญาณว่าต้องการให้นั่งรถไปด้วยกัน เมื่อเปิดประตู พบว่าคนที่รออยู่คือพันเอกอรรรถพ หรือไฉยคี่ใหม่ พันเอก (พิเศษ) อรรถพ

เครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำแต่ไม่ทำให้เขาสบาย กลับกัน ใจนั้นเต้นเร่าจนแทบทะลุอก คนที่นั่งอยู่ข้างๆ คือผู้ชายที่เจริญก้าวหน้าบนความล้มเหลวและความตายของพ่อ ขณะที่เขาสูญเสียทุกอย่าง บุพการี พี่ชาย ทรัพย์สินของครอบครัวก็ถูกยึด รถยนต์ก็ขายไปแล้วเพื่อนำเงินมารักษาห้อง

‘ลาออกแล้วใช่ไหม’ ประโยคแรกถูกเอ่ยขึ้นมา ธนุสกล่าวหมัดแน่นแทนคำตอบ อรรถนพพูดต่อ ‘แล้วจะทำอะไรต่อ’

ชายหนุ่มยั้งเงยบ เขาพยายามระงับตนเอง เกรงว่าคำพูดคำเดียวจะหลุดไปพร้อมอารมณ์ที่ระเบิด

‘ถ้ายังไม่คิด ฉันอยากให้เธอมาทำงานกับฉัน’

‘ไม่ครับ’

เพียงประโยคที่บอกความต้องการของคนอายุมากกว่าถูกเอ่ยออกมา ธนุสก็สามารถกล่าวคำปฏิเสธได้ทันควัน แปลกใจตัวเองที่น้ำเสียงนั้นไม่แข็งกร้าวอย่างที่คิด แต่หนักแน่นพอ

‘ตอบแบบนี้ไม่ดีหรอก คิดก่อนก็ได้’

‘ผมไม่จำเป็นต้องคิด ไม่ว่าจะตอบตอนไหน คำตอบมีแบบเดียว’

‘มีอะไรอีกมากมายที่เธอควรจะเรียนรู้’

เขาทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนี้อันใจพุ่งเป้าไปเรื่องเดียวคือ น้องชายที่กลายเป็นคนพิการ เขาเหลืออยู่แค่นั้นเอง

‘ผมอยู่ในโลกนี้ได้โดยไม่ต้องรับความเมตตาจากใคร ช่วยจอดด้วยครับ ผมจะลง’

ใบหน้าของอรรถนพกระตุก แต่ธนุสไม่เห็น เขาสบตากับคนขับรถผ่านกระจกมองหลัง พยักหน้านิดๆ เท่านั้นอีกฝ่ายก็ขับรถไปจอดเทียบทางเข้า ชายหนุ่มเปิดประตูออกไปโดยไม่มีคำลา และไม่หันกลับมามอง

อรรถนพหลับตา ผ่อนลมหายใจ ชายรุ่นลูกคนนั้นคงไม่รู้ว่าเขาก็ต้องสงบสติอารมณ์เพียงไร กิริยานั้นไม่ก้าวร้าว แต่เต็มไปด้วยหนามแหลม ธนุสเหมือนสัตว์ป่าบาดเจ็บ แผลยังใหม่ ดุร้าย ระแวง และไม่ไว้ใจใคร

รออีกสักพัก คงไม่นานเกิน เมื่อท้องหิว ล้า จับไข้ พิษนั้นจะเตือนให้รู้เองว่าควรจะทำอย่างไร

อานนท์เดินออกมา ทรุสขยับตัว แต่พอเห็นแววตาเพื่อนสนิท ความหวังของเขาก็ดับวูบ อีกฝ่ายนั่งลงที่เก้าอี้ใกล้กัน แล้วก็เป่าปาก เกาศีรษะ

“ขอโทษวะ ทรุส”

เท่านั้นทรุสก็พอเอาได้แล้ว คราวนี้ชายหนุ่มรู้สึกกระหายขึ้นมาจริงๆ เขาละสายตาจากคนเป็นเพื่อนแล้วมองไปทางอื่น นี่ไม่ใช่หนแรกที่ถูกละเลยจากการไปสมัครงาน แต่เป็นครั้งแรกที่ผิดหวังจริงๆ หลังจากลาออกจากการเป็นทหาร ชายหนุ่มยื่นใบสมัครไปที่ต่างๆ ถึงเขาจะเป็นทหารแต่ก็มีอาชีพใกล้เคียงที่สามารถใช้ความสามารถจากการเป็นหัวหน้าชุดโจมตีได้ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในสถานที่ต่างๆ แต่ดูเหมือนว่าเพราะนามสกุลของเขาที่ทำให้ถูกละเลย

เพราะเขาเป็นลูกชายนายทหารที่ค้ายาเสพติด

หลายทีก็เข้าใจว่าเขาไม่เกี่ยวข้อง เกือบจะตอบรับ แต่แล้วก็ปฏิเสธ ทรุสกรุ่นโครธเมื่อได้ยินคำพูดเป็นนัยว่า ‘ผู้ใหญ่’ ไม่อนุญาต เขารู้ว่าคนคนนั้นคือใคร

แต่ชายหนุ่มก็ยังดิ้นรน ที่หมายสุดท้ายคือโรงเรียนสอนยิงปืนซึ่งอานนท์เพื่อนสนิทเป็นหัวหน้าผู้ฝึกสอนอยู่ที่นั่น อานนท์เป็นเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียน สนิทสนมดื้อซื่อพ่อและแกั้วอาบนำด้วยกันมาแล้ว อานนท์รับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะจะให้ทรุสทำงานเป็นครูสอนที่นี่เพราะเขามีหุ้นส่วน อำนาจการตัดสินใจอยู่ที่เขา

ทว่าก็ไม่ใช้ทั้งหมด ทำให้ชายหนุ่มต้องมาแสดงความเสียใจกับเพื่อนที่รับปากแล้วทำไม่ได้

“จริงๆ แล้วก็โอเคอยู่นะ แต่มีคน...”

ทรุสยกมือห้าม สมองสั่งการว่าไม่อย่าได้ยินคำปฏิเสธซ้ำๆ ที่เกี่ยวข้องกับคนเดิมซ้ำๆ เขาพยักหน้า

“ไม่เป็นไร ขอใบใจมึงมากนหน้ ขอโทษที่ทำให้ลำบากใจ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน อานนท์ลุกตาม

“แล้วมึงจะทำยังไงต่อ” ทั้งที่รู้ แต่อานนท์ก็หลุดปากไป เขาอยากต่อยตัวเองที่ถามคำถามนี้

ธนูสนิ่งเล็กน้อย เงินงวดสุดท้ายที่เก็บเอาไว้สำหรับดำรงชีวิตถูกไล่ตามโดยการรักษาพยาบาลจนกฤษฎีกล้ำเข้ามาทุกที

“ยังไม่รู้ หาค่าต่อไป”

อานนท์เห็นใจเพื่อนจนไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาปลอบใจ ปกติธนูสไม่ใช่คนหนึ่งขี้มมากมายนะ แต่ก็ไม่เคยเห็นว่าถูกล้อมรอบด้วยสีเทาขนาดนี้ มรสุมชีวิตของธนูสเป็นพายุลูกใหญ่เหลือเกิน หากเป็นเขาเองไม่รู้จะรับได้หรือเปล่า ชายหนุ่มก็จนปัญญา เขาตบป่าเพื่อนรัก

“กูเอาใจช่วย มีอะไรก็คุยกันได้เสมอนะเพื่อน”

อดีตหัวหน้าชุดโจรมติพยักหน้า “ขอบใจเพื่อน” ก่อนจะเดินออกไป อานนท์มองตาม พอจะรู้เรื่องเลาๆ ว่าเพื่อนรักไม่สิ้นไร้หนทางเสียทีเดียว ทว่าทางเลือกรั้วนั้นเมื่อพุดขึ้นมาก็ต้องเก็บพับเพราะเจ้าตัวไม่ต้องการ

‘กูรู้ว่าศักดิ์ศรีมันกินไม่ได้ แต่ก็ต้องมีไว้’ พ่อกูสอนแบบนี้ ธนูสตอบเขาเมื่อวันที่เขาไปร่วมงานศพพ่อชายหนุ่ม ถึงแม้ดวงตาจะแดงก่ำแต่ไรรอยดน้ำ ถึงแม้เสียงจะเบาแต่หนักแน่น อานนท์ไม่อาจเข้าไปถึงหัวใจของธนูส แต่อย่างน้อยก็เชื่อว่าเพื่อนรักจะผ่านอุปสรรคครั้งนี้ไปได้

เมื่อเห็นรถคันนั้นจอดอยู่ เขารู้ว่าจะต้องเจอกับอรรถณพเป็นครั้งที่สามในรอบสี่เดือน เป็นครั้งที่ธนูสถามตัวเองอย่างจริงจังว่าเขาบาดเจ็บเกินกว่าที่จะไปต่อได้แล้วใช่ไหม ชายหนุ่มถอนใจ เดินไปขึ้นรถที่นายทหารคนขับเดินมาเปิดประตูไว้ให้

“ฉันบอกเธอแล้ว คนอย่างเธอเป็นทหารมาตลอดชีวิต จะไปทำอะไรได้”

ธนูสเงิบ อยากได้กลับแรงๆ ว่าเขาสามารถทำมาหาเลี้ยงชีพได้หาก

“ไม่มีใครมาขัดขวาง การฝึกที่ผ่านมาสอนให้อดทน ทนไม่ไหวก็ต้องทน เขาถูกสอนมาเช่นนั้น

“เธออาจจะคิดว่า ฉันเป็นคนขัดขวางเธอ ก็ไม่แปลก ฉันไม่อยากจะเธอไปทำงานที่อื่น”

รถแล่นไปเรื่อยๆ ความเงียบเข้าปกคลุมภายในรถพร้อมความจริงที่ว่าธนูเริ่มรู้สึกว่ามันไปไหนไม่ได้ กำลังใจหมดลงเรื่อยๆ มองไปทางไหนก็มีตลิ่งเห็นแสงสว่างยามเต็มที

“ท่านต้องการอะไรครับ”

น้ำเสียงคนอ่อนวัยกว่าเริ่มจะเหวี่ยง ทว่านั่นกลับทำให้อรรถณมึนรอยยิ้ม

“เขาน่าจะรู้อยู่แล้ว ฉันอยากให้เธอมาทำงานกับฉัน มาขับรถให้ครอบครัวฉัน แค่นั้นเอง”

เมื่อสิ้นประโยค ความว่างเปล่าลอยอยู่ในอากาศ ผู้มีอำนาจเหนือกว่ามีหัวใจ نرمรมย์ สองครั้งก่อนถูกชายรุ่นลูกปฏิบัติอย่างไรเอื้อเอื้อ แต่หนนี้ความลังเลและการพิจารณาต้องอยู่ในสมองของชายหนุ่มแน่นอน

“ผมขอถามอะไรสักอย่างได้ไหมครับ”

อรรถณพโคลงศีรษะ “ว่าไป”

“ทำไมท่านถึงได้คิดมาหว่านล้อมผมให้ไปทำงานด้วย ท่านมีจุดประสงค์อะไรแอบแฝง และทำไมท่านคิดว่าคนอย่างผมจะไปทำงานให้... คนอย่างท่าน”

รอยยิ้มเหือดไป ธนูยังคงความเป็นธนู เป็นลูกผู้ชายที่กล้าชน แม้เจียนตายแต่ยังมีแรงจากคมเขี้ยว ก่อนที่อรรถณพจะตอบ บางภาพก็ฉายเข้ามาในความคิด

เมื่อครั้งที่เขาไปเยี่ยมธนะซึ่งถูกคุมขังอยู่ อรรถณพพยายามห้ามตัวเองไม่ให้สังเกตเห็นว่า คนอยู่หลังลูกกรงนั้นมีใบหน้าซุบตบ ตาแดง เพียงแค่วันที่วันผู้บังคับบัญชาสูงสุดของหน่วย ความน่าเกรงขามและบารมีมลายไปแล้ว

หลังจากหักทลายกันด้วยเรื่องทั่วไป ท้ายสุดอดีตพลตรีก็พูดขึ้น

‘ณพ สิ่งที่คุณจะพูดต่อไปนี้ไม่ใช่ในฐานะผู้บังคับบัญชา ไม่ใช่ในฐานะทหาร แต่เป็นในฐานะพ่อ ฉันขอแค่เว้นธนูส เขาไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ถือซะว่าเป็นคำขอสุดท้ายจากฉัน ผ่ากลูกชายฉัน ขอแค่ความเมตตาจากนาย...’

ประโยคนั้นดังก้องในหุอรณพเมื่อครั้งที่เขาไปเยี่ยมอดีตผู้บังคับบัญชา อดีตรุ่นพี่ อดีตเพื่อน เขาไม่ได้ตอบอะไรแค่เลือกเดินจากมา ความในใจนั้นไม่ส่งต่อออกไป แต่อีกฝ่ายคงจะรู้ในฐานะลูกผู้ชาย ทหาร และความเป็นพ่อ

ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่อะไรทั้งหมด

“นั่นเป็นสองข้อแล้วนะ” อรรณพตอบกลับหัวเราะ “ไม่มีอะไร ฉันแค่พอใจ ก็แล้วทำไมเธอถึงจะปฏิเสธงานที่มาส่นอถึงที่ แล้ววิ่งไล่ตามทางานที่ไม่มีทางจะได้ล่ะ”

สีหน้าธนูสเคร่งขรึม พื้นที่ยื่นถุกลิตรอนเหลือเพียงบนฝ่าเท้า คำพูดนั้นเหมือนลิ้มที่ตอกย้ำ เขาถูกปฏิเสธจนสมองไม่เคยสัมผัสคำว่าตกลงหรือยินดีมานานแล้ว

“ลำพังเธอคนเดียวน่าจะเอาตัวรอดได้แน่นอน แต่น้องเธอล่ะ แม่นมเก่าแก่นั้นอีก เธอรับผิดชอบพวกเขาไหวเหรอ ฉันจ้างเธอ มีเงินเดือน มีที่พัก ข้าวปลาพร้อม ถ้าไม่คิดเพื่อตัวเอง ก็คิดเพื่อน้องกับแม่นมเธอสิ ฉันว่ามันคืออนาคตของพวกเขานะ”

นั่นแหละประเด็น ธนูสไม่ห่วงตัวเองเท่าน้องชายกับแม่นม เขาอยู่ได้ต่อให้ชีวิตไม่เหลือใคร เขามีสองมือ มีแรง ใช้แรงแลกเงินก็ยังมี แต่น้องชายที่กลายเป็นคนพิการจะอยู่อย่างไร แม่นมผู้มีพระคุณซึ่งเรียกเขาว่าคุณหนูจวบจนวันนี้ก็เถอะ จะถือเอาความหยิ่งทะนงแล้วปล่อยพวกเขาเผชิญชะตากรรมทั้งที่เขาเลือกได้อย่างไร

ธนูสอ่อนแรงที่จะเดินต่อ หัวใจสับสนกับสิ่งที่ดาหน้าเข้ามาสารพัดสารเพ เขาถูกคนคนนี้ทำลายศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจในตัวของเขา

หมดลีน

ชายหนุ่มหลับตา พ่อ พี่ชาย และแม่จากไปแล้ว อดีตไม่มีวันหวนคืน
ไม่ว่าพวกเขาจะทำผิดหรือก่อกรรมใดๆ ที่ทำให้ลูกชายคนกลางต้องมารับ
ภาระ พวกเขาก็ไม่มีวันรับรู้อีกแล้ว

“ตกลง”

อรรถนพกระตุกริมฝีปาก แม่จะใช้เวลาแต่ทุกอย่างเป็นไปตามที่เขา
ต้องการ นายทหารยศพันเอก (พิเศษ) เอนกาย มองรถราที่แล่นกันขวักไขว่
ราวกับมันเป็นสิ่งบันเทิงใจสุดขีด

ได้ยีนธนูสเอ่ยขึ้นมาอีกประโยค

“เรื่องนี้มันจะสิ้นสุดลงเมื่อไหร่”

อรรถนพตอบโดยไม่มองคู่สนทนา

“แล้วฉันจะเป็นฝ่ายบอกเอง”

๑

ตีสี่ที่สนามบินสุวรรณภูมิ

วลีรักษ์มองมันคนขับรถที่กำลังยกกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ใส่ท้ายรถ ด้วยอาการนิ่งๆ จนวลีรักษ์สังเกตเห็น

“อะไรหรอวาว”

หญิงสาวกะพริบตา เธอนี้ก็แปลก เห็นอยู่ว่าคนวัยกว่าห้าสิบตรงหน้า แตกต่างกับคนคนนั้นจนไม่มีทางเป็นไปได้ และนั่นทำให้การกลับมาเยือนเมืองไทยครั้งแรกในรอบหกปีของเธอหมดความน่าตื่นตันทันลงไปไซ

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ วาวคงเพี้ยน”

“ขึ้นขึ้นรถเถอะ กลับบ้านเรากันดีกว่า” ผู้เป็นแม่ลูบศีรษะลูกสาว วลีรักษ์ให้พอกับแม่ขึ้นไปนั่งก่อน เพราะอยากนั่งริมหน้าต่าง ก่อนที่รถจะแล่นออกไป

“แม่ให้ฉันเขาทำต้มชุปน้ำขี้แบบที่วาวชอบไว้ด้วย แล้วก็ผัดไทย อ้อ มีแกงเขียวหวานลูกชิ้นปลาทราย ส่วนขนมก็มีเจาก้วย ลอดช่องน้ำกะทิ มีวุ้นมะพร้าวด้วย เตี้ยวกลับไปถึงกินให้เต็มทีเลยนะ”

คนเป็นลูกก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย มองทิวทัศน์ผ่านกระจกรถยนต์
 “เยอะขนาดนี้น้าวากินไม่หมดหรอกค่ะ” ล้ำเนียงรวัดติดและห่อลิ้น
 นิดๆ เวลาเอ่ยคำ เนื่องจากเคยชินกับการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่หลายปี
 “กินอย่างละนิดหน่อยก็ได้” อรรถนพบอก ผู้เป็นพ่อเพิ่งได้รับการเลื่อน
 ชั้นเป็นพลตรีเมื่อสองปีที่แล้ว ทำให้วสิริรักษ์ได้ตำแหน่งลูกสาวนายพลไปโดย
 ปรีายาย ซ้ำยังเป็นลูกสาวเพียงคนเดียว

หญิงสาวส่งยิ้มให้บิดา และเอนกายนิ่งๆ เป็นสัญญาณว่าขอพักชั่ว
 ประเดี๋ยวระหว่างที่รถแล่น

พ่อกับแม่สนทนากันสองสามประโยค จับน้ำเสียงได้ว่าดีใจที่ได้เจอ
 ลูกสาว หญิงสาวปรือตามองเส้นสีทองที่เริ่มระบายน ฝน ขอบฟ้า กวาดไล่
 ความเทาหม่นมัวชั่วเพื่อต้อนรับวันใหม่ หลังจากที่จากไปหกปีเพื่อศึกษาต่อ
 นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้กลับมาเหยียบแผ่นดินเกิด การนั่งเครื่องบินมา
 มากกว่าสิบชั่วโมงทำให้เหนื่อยล้าไม่น้อย

ที่ผ่านมามีพ่อกับแม่เป็นฝ่ายเดินทางไปหาเธอเท่านั้น เธอไม่มีโอกาส
 ไปได้กลับ แรกเริ่มก็สงสัยว่าทำไม นานวันแล้วก็ลืมเลือน หญิงสาวเติบโตขึ้น
 ค้นเคยกับโลกใบใหม่ตั้งแต่อายุสิบสอง ตอนนี่วสิริรักษ์อายุสิบแปด จากเด็ก
 กลายเป็นสาวสะพรั่ง รูปร่างภายนอกเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด แต่ข้างใน
 นั้นยังเป็นตัวเธอ

แม้อยังจับมืออยู่ แต่เธอออกจากรถยนต์คันโตกลับไปเป็นเด็กหญิง
 วสิริรักษ์ เป็นคุณหนูในบ้านหลังใหญ่ แวดล้อมด้วยคนรับใช้ พี่เลี้ยงสมฐานะ
 พวกเขาเหล่านั้นคงลาออกไปตามทางชีวิตที่เลือก บ้างก็คงยังอยู่ เธอไม่หวัง
 อะไรมาก แต่ขอเพียงผู้ชายตัวสูงคนนั้น

เขายังอยู่บ้านของเธอหรือเปล่า

ประมาณเจ็ดปีก่อน วสิริรักษ์เฝ้าวัยสิบเอ็ดปีตกใจที่เห็นผู้ชายตัวสูง
 ใหญ่เดินออกมาจากรถยนต์รับรองแขกที่อยู่ในสวน ที่ซึ่งเธอมักจะไปเดินเล่น

นั่งเล่น สำหรับเด็กหญิงที่สังคมมีแค่บ้านกับโรงเรียน การเจอคนแปลกหน้า เป็นความประหลาดปนตื่นตื่น

ชายหนุ่มมองเธอ เด็กหญิงไม่กลัวแต่ดูขวยหัวในอก เพราะสายตานั้น แตกต่างจากใครทั้งปวง คนรับใช้ในบ้านนี้ทุกคนจะมองเธออย่างเอ็นดูปนเกรงใจด้วยความที่เธอเป็นลูกสาวนายทหารใหญ่ ลูกสาวเพียงคนเดียว คำว่าคุณหนูคือคำเรียกที่ได้ยินราวกับเป็นชื่อมากกว่าสรรพนาม

ผู้ชายตรงหน้าไม่เพียงมองผ่าน แต่ประกายในดวงตาแข็งกร้าว เหมือนเหล็กแหลม เหมือนดวงตาของสัตว์ หยิ่งผยองและไม่ไว้ใจใคร คำถามมากมายเกิดขึ้น สิ่งแรกที่ลึกลับต้องการคำตอบคือ เขาเป็นใคร

ธนูส เป็นชื่อของเขา

คนขับรถของครอบครัว เป็นตำแหน่งงานที่พ่อว่าจ้าง

อาจเพราะความเป็นผู้หญิง ลักษณะตาในเรือนชอนเร้นมักจะดีกว่าผู้ชาย วลีรักซ์คิดว่ามีอะไรมากกว่านั้น เพราะการได้อยู่เรือนหลังเล็กก็ต่างกับคนรับใช้ทั่วไปแล้ว แต่พอเก็บความสงสัยไปถาม บิดาตอบสั้นๆ ว่าเรือนคนรับใช้ไม่มีห้องว่าง ธนูสมารถ ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ผู้เป็นพ่อเฉยबाट ห้าวห้วนตามประสาทหาร ดั่งนั้นวลีรักซ์จึงไม่เข้าชี้ และหาคำตอบเองด้วยการไปป่วนเบ๊ยนอยู่ในสวนบ่อยครั้ง

จากที่ปิดสนิทก็ค่อยๆ แง้มออก จากที่ไม่เป็นมิตรก็เปิดไมตรี วลีรักซ์ปราศจากความกลัวต่ออดีตนายทหารผู้นี้ มีแต่ความยินดีที่จะได้อยู่ใกล้ ยามไม่เห็นหน้าต่อให้คนอื่นพะเน้าพะนอเท่าไรก็ไม่มีความหมาย ขอแค่เพียงมีภาพของชายหนุ่มตัวโตผู้นี้อยู่ในบริเวณบ้านก็พอใจ

‘ธนูสอายุเท่าไร?’

วันดีๆ ที่บางทีพ่อกับแม่ไปข้างนอกด้วยกันและเลือกมันเป็นคนขับรถ วลีรักซ์ไม่พ้นจะเข้าออกในสวน ที่นั่นคุยคือระเบียบหน้าบ้าน แต่วันนี้เด็กหญิงขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ เอามือเกี่ยวกิ่งดอกพุดลงมาเล่นๆ

‘เดี๋ยวก็ตกลงไปหรอก ลงมานั่งดีๆ’

ธนูสั่นอยู่บนราวระเบียงซึ่งออกแบบให้เป็นที่นั่ง
‘ธนูยังไม่บอกวาวเลย อายุเท่าไร’

‘ลงมา’

ใบหน้าไม่เปลี่ยนแปลงคำสั่งเริ่มสั้น เด็กหญิงเสียวอีกที่หน้าบูด ปากกับ
จมูกแทบติดกัน

‘ถ้าลงจะบอกไหม’

ธนูสมองเธอ ระยะเวลาหลังแวตาร้อนแรงเหมือนเกลียดคนทั้งโลกหายไป
ไปแล้ว มันสงบลงแต่มีเงาจางๆ เหมือนม่านเกราะกันไว้ เขาไม่ตอบและพอ
เป็นหน้าไปทางอื่น คนต่อรองก็หมดท่า ยอมลงมานั่งดีๆ อย่างสำนึกผิด
วลีรักขังเป็นอะไรก็ไม่รู้ ทั้งที่เขาเป็นลูกจ้าง แต่ทำไมใจถึงได้แคร์นัก
เวลาเขาเหมินหมางก็รู้สึกหม่นหมอง อาจเป็นเพราะท่าทางของเขาที่ปฏิบัติต่อ
เธอนั้นแตกต่างจากผู้อื่น

ธนูไม่อ่อนโยนเอาใจ ไม่ยกยอ ติดจะดูและเอ็นชาก็เป็นเพื่อน
คุยที่ดี เขาเล่าเรื่องต่างๆ อย่างรอบรู้ คำที่เป็นลูกคนเดียว วลีรักขังรู้สึก
เหมือนมีเพื่อนหรือพี่ชาย ชายหนุ่มตัวโตถักทอความผูกพันลงในใจสาวน้อย
อย่างไม่รู้ตัว

พอเธอกลับลงมานั่ง สิ่งที่ได้มีแต่ความเงียบจนเด็กหญิงหงุดหงิด
ถามอายุแค่นี้ร้ายแรงขนาดไหนทำไมถึงบอกไม่ได้ แต่เธอก็ไม่ทวาดออกไป
ในที่สุดก็ลุกขึ้นเพราะหมดความอดทน และหมายเรียกความสนใจ
ส่วนหนึ่ง แต่ธนูยังนิ่ง วลีรักขังกระแทกสันลงบนบันได

‘ยี่สิบเจ็ด’

เธอชะงัก พอหันกลับไปก็เห็นธนูยืนขึ้น เห็นดวงตาคมของคน
ตัวโต

‘กลับบ้านไปซะ เย็นแล้ว’ ชายหนุ่มบอกแล้วเดินเข้าเรือนหลังเล็กไป
ทั้งวลีรักขังให้หญิงงออยู่ชั่วคราว สมองบวกลบคุณหารรวดเร็ว อายุยี่สิบเจ็ด เธอ
เพิ่งจะสิบสอง นี่เขากับเธออายุห่างกันตั้งสิบห้าปีเชียวนะหรือ

ว่าแต่...คนอายุห่างกันสิบห้าปีนี้เป็นเพื่อนกันได้หรือเปล่านะ

ผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความหวาดระแวงกลายเป็นมิตรภาพดีๆ
พอกลับสิ่งห้ามไม่ให้เธอมาที่เรือนเล็ก มิใช่แม่เธอจะบอกว่าไม่ได้უნวาย แค
มาคุย แต่เมื่อถูกสั่งว่าห้ามเถียง เด็กหญิงก็เสียบ แต่ไม่เคยปฏิบัติตาม

บางครั้งวลีรักก็ถามด้วยความสงสัย เพราะเธอรู้สึกเหมือนเคยเห็น
ชนุสมาก่อน แต่ผู้เป็นพ่อตอบปฏิเสธ

‘แต่วาวเคยเห็น...’

‘วาวจำผิดแล้วละ วาวคงเคยเห็นพี่วาคินแล้วคิดว่าเป็นชนุสมากกว่า’

วลีรักขำรู้ว่าเธอมีพี่ชายต่างแม่อีกคนซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ
ชนุส พ่อมีครอบครัวมาก่อน แต่ความเป็นทหารจึงไม่สามารถไปกับภรรยา
รวมทั้งพ่อตาแม่ยายนักธุรกิจชาวจีนหัวเก่าได้ราบรื่น ท้ายที่สุดก็แยกทางกัน
ทั้งคู่มีลูกชายคือวาคิน ซึ่งนานที่ปีหนจะมาพบพ่อสักครั้ง เนื่องจากพำนักอยู่
ที่จีนเสียเป็นส่วนใหญ่

วลีรักเชื่อว่าคำพูดใดๆ ที่ออกจากปากคนหนึ่งคนจะต้องมีเหตุผล
แต่เมื่อพ่อให้ไม่ได้ก็ไม่จำเป็นต้องทำตาม เธอมักจะอาศัยยามที่พ่อไม่อยู่
แวะเวียนและมาซุกก้อยที่นี่ จนรู้ตัวอีกทีก็ผ่านไปเกือบปี ถึงวันที่ต้อง
แยกจากเมื่อพ่อกับแม่วางแผนชีวิตให้เธอไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษที่ซึ่ง
พี่สาวของแม่พำนักอยู่ หลังจากพยายามต่อรอง บ่ายเบี่ยง แต่วัยขนาดเธอ
ไม่มีสิทธิ์ออกความเห็นอะไร เมื่อเหตุผลที่บุพการีให้คือเพื่ออนาคต ต้องการ
ให้ลูกสาวคนเดียวได้รับสิ่งที่ดีที่สุด

‘วาวไม่อยากไปเลย ไม่มีเพื่อน เหนงจะตาย’

ชนุสกลายเป็นคนที่รองรับความอัดอั้นของเธอได้ เมื่อได้โอกาสซึ่ง
ระยะหลังหายาก เธอก็พรั่งพรูความในใจ

‘แต่ก็มีคุณน้าอยู่นี่’

‘มันไม่เหมือนกันหรอก เคยดูในหนังสือ เวลาฤดูหนาวหิมะหนามาก

ออกไปไหนไม่ได้ นากลัว'

ชายหนุ่มยิ้มออกมา วลีรักซ์มวดคิ้ว เขาทำอะไร เธอยังไม่เคยมีประสบการณ์กับฤดูหนาวมหาโหดเช่นนั้น แต่ก็ยังพอเอาได้ถึงความยากลำบากจากการฟังผู้ใหญ่พูดมา

'ไม่อยากไป' เด็กหญิงยังบ่นไม่เลิก

'คุณพ่อคุณหนูทำเพื่อคุณหนู คุณหนูไปเรียนที่นั่น ได้ประสบการณ์อะไรมากกว่าคนอายุเท่ากัน และถ้าพูดภาษาอังกฤษได้ก็จะยิ่งดี มันสำคัญมากต่ออนาคต'

ฟังชายหนุ่มที่เธอมักจะใช้เป็นทีฟังทางความรู้สึกแล้วก็อยากจะร้องไห้ พิมพ์ว่าทำไมต้องเป็นแบบนี้ ไม่มีทางเปลี่ยนอะไรได้เลย

วลีรักซ์ที่นั่งอยู่ในรถยิ้มออกมา มีเรื่องราวระหว่างเขากับเธออีกพักใหญ่ก่อนจะแยกจาก เมื่อถึงตอนนั้นเธออายุเต็มสิบแปด ชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ หน้าเข้มนั้นก็สามสิบสามแล้วสินะ

คำถามมากมายยังค้างอยู่ในสมองแม้ว่าวันนี้จะกลับมาเหยียบแผ่นดินเกิด หลายอย่างเปลี่ยนแปลงไปเช่นเดียวกับตึกใหม่ๆ ที่เธอไม่เคยเห็น ทำให้แปลกตาและตื่นตื้น แต่คงจะเต็มตื่นมากกว่าหากได้เห็นร่างสูงใหญ่นั้นอีกครั้ง

หญิงสาวจมอยู่ในความคิดเนิ่นนาน กระทั่งรถแล่นมาถึงบ้าน ผ่านรั้วสูงใหญ่เข้าไปคือคฤหาสน์สองชั้น ตัวบ้านสีครีมตัดกับหลังคาสีแดงโดดเด่นด้วยต้นปาล์มกับสนามหญ้าเขียวสดด้านหน้า รอบบ้านเวดล้อมไปด้วยหมู่แมกไม้ มุมหนึ่งเป็นโรงจอดรถซึ่งมีรถยนต์ราคาแพงจอดอยู่อีกสองคัน ช่วงเวลาที่วลีรักซ์คิดขึ้นมา สมาชิกบ้านนี้ก็มิใช่เยอะ ทำไมจะต้องซื้อรถครบจำนวนคน แล้วคนฐานะระดับบิดา จะยังมีคนขับรถเพิ่มตามจำนวนรถด้วยหรือเปล่า

"เป็นไง คิดถึงบ้านใหม่ลูก" วลัยกรโอบไหล่ลูกสาว

วลีรักรู้รู้สึกกังวล ไม่อยากตอบอะไรเพราะสมองตื้อจากอาการเจ็ตแล็ก^๑ เธอพยักหน้ากระทั่งผู้เป็นพ่อตัดบทให้พาเธอเข้าบ้านก่อนค่อยคุยกัน

“กินข้าวก่อนไหม หรือว่าจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน” แม่ถามอย่างเอาใจ หลังจากได้ทักทายบรรดาแม่บ้านซึ่งเป็นคนเก่าแก่อยู่สองคน อีกสองคนเพิ่งมาทำงานในช่วงที่เธออยู่อังกฤษ วลีรักรู้ยิ้มให้ว่าทุกคนเพราะล้าแล้วแต่อายุมากกว่าเธอ และเป็นไปตามมารยาทที่แม่เป็นคนบอกว่า อย่างน้อยก็ควรให้ความเคารพ ถึงแม้ว่าไม่จำเป็นต้องสนิทสนมด้วยก็ตาม

“ขอเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้วกันค่ะ เตี่ยวาววาม”

“จ๊ะ”

วลีรักรู้เดินขึ้นชั้นสอง เข้าไปในห้องนอน ทุกอย่างสะอาดเอี่ยมเหมือนตอนจากไป แต่น่าแปลกที่เธอรู้สึกว่ขนาดของห้องเล็กลง เป็นเพราะกระเป๋าดูเดินทาง หรือเพราะเธอโตขึ้น

หญิงสาวหยิบกรอบรูปตั้งโต๊ะบนชั้นวางของขึ้น มันเป็นรูปของเธอ วลีรักรู้ยิ้มไปตามเนื้อไม้ ความอบอุ่นแตกต่างจากเฟอร์นิเจอร์บ้านของป้าในอังกฤษ โซฟาตัวเล็กที่มุมห้อง ผ่นด้านหนึ่งเปลี่ยนจากรูปกลายเป็นโทรทัศน์ขนาดสามสิบสองนิ้ว ถัดมาเป็นโต๊ะเขียนหนังสือซึ่งไม่ใช่ตัวเดิมแต่ที่ใหญ่กว่า คงเป็นฝีมือผู้เป็นแม่ที่ซื้อมาเปลี่ยนให้ ถึงแม่เธอจะไม่รังเกียจสีขาว แต่แม่ก็ไม่เคยถามความต้องการอะไรก่อนปรับเปลี่ยน บนโต๊ะมีแจกันดอกไม้ เธอเอื้อมมือไปจิกที่ใบ กุหลาบดอกโตนั้นเป็นของจริง แม่บ้านคงเพิ่งเอามาใส่ให้เป็นการต้อนรับ

เธอหมุนกายกลับมา ตู้อเสื้อผ้าเป็นแบบบิลต์อิน แต่เลื่อนเบาๆ บาน

^๑ Jet Lack หรือ อาการเมาเวลา เกิดจากการที่ต้องเดินทางข้ามเขตแบ่งเวลาหลายๆ เขต ในการเดินทางจากตะวันออกไปทางตะวันตก หรือในทางกลับกันในระยะเวลาสั้นๆ ทำให้ร่างกายที่ยังคงคุ้นกับเวลาเดิมอยู่ปรับตัวไม่ทัน

เลื่อนก็หายเข้าไปด้านหลังประตูกระจกเงา เธอมองแวบเดียวก็รู้ว่าเสื้อผ้าสมัยเด็กถูกนำออกไปที่อื่นแล้ว

วิธีการที่หลุดลงนั่ง ที่ขอตัวขึ้นมาไม่ใช่เพียงเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เป้าหมายอยู่ที่ลิ้นชักชั้นล่างซึ่งเป็นที่เก็บผ้าจำพวกชุดชั้นใน เธอดึงมันออก สอดมือเข้าไปที่ก้นชั้นแล้วหยิบซองกระดาษสีน้ำตาลออกมา หญิงสาวยิ้มกว้างเป็นครั้งแรก ผลักลิ้นชักกลับเข้าไปและปิดตู้เหมือนเดิม จากนั้นก็เคลื่อนกายมาที่ตู้หนังสือใบเล็ก

บนนั้นมีกล่องใส่ของซึ่งมีกุญแจล็อก เธอหยิบกุญแจออกมาจากซอง กลั้นหายใจชั่วครู่ก่อนเสียบลูกกุญแจ บิดเบาๆ สลักก็เปิดออก และฝากล่องก็ถูกเปิด

ข้างในมีเครื่องประดับที่ล้าวนแล้วแต่แม่เป็นคนเลือกซื้อเลือกให้สำหรับเด็กหญิงวัยสิบสองคงไม่รู้จักเพชรพลอย แต่เธอรู้ว่ามันมีค่า และจะไม่มีการมาแตะต้อง จึงเป็นโอกาสที่เธอจะเก็บของสำคัญไว้

รูปถ่ายใบนั้นวางไว้เหนือเครื่องประดับ หัวใจสรีกซ์เต้นแรงอีกครั้งเมื่อหยิบมันขึ้นมา ในภาพเป็นเด็กหญิงวัยสิบสองปียิ้มร่าให้กล้อง เบื้องหลังเป็นชายหนุ่มตัวสูง เขาแค่ยกริมฝีปากแทนการยิ้ม แต่ดวงตานั้นยังร้อนแรงปนความลึกลับซึ่งยั่วชวนใจให้ค้นหา

กว่าจะได้ภาพนี้เธอต้องอ่อนนออนอยู่นาน ยกเหตุผลสารพัดมาอ้างจนผู้ชายซึ่งทำหน้าที่ขีมีมอยู่ตลอดเวลาใจอ่อน แต่ยิ้มให้กล้องได้เท่านั้น เธอลากนิ้วมายังจุดที่เป็นใบหน้าของเขา ความผูกพันทำให้คิดถึงอดีตในวัยเยาว์ผ่านมหาหลายปีแล้ว เขาจะเปลี่ยนไปขนาดไหน ยังจำเด็กผู้หญิงคนนี้ได้หรือเปล่า บทสนทนาก่อนจากดั่งขึ้นในสมอง

‘ถ้าว๊วไปแล้ว หนูสจะยังทำงานอยู่ไหม’

‘ก็คงทำ’

‘แปลว่าถ้าว๊วกลับมาก็ยังจะได้เจอหนูสใช่ไหม’

‘สิหน้าหนูสเครื่องขีมีมลง’ ‘ก็คงอย่างนั้น ถ้าพ่อคุณหนูยังอยากให้ผม

อยู่ ผมก็ต้องอยู่'

สาวน้อยเอียงคอทำหน้างอน 'ทำไมพ่อจะต้องทำแบบนี้ด้วย ถ้าหนูไม่อยากทำ อยากรจะลาออกก็ได้นี่'

หนูสัจจบ เธอไม่อาจเดาอะไรบางอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่ได้ เพราะยากเกินกว่าสติปัญญาจะไต่ตรอง ที่จำได้ดีคือเมื่อถึงตรงนี้ แวตตาของเขาแสดงความรวดเร็วออกมาอย่างเห็นได้ชัด

เขายังอยู่หรือเปล่านะ อยากรคุยด้วยอีกครั้งจังเลย

เธอมองรูปนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเก็บมันไว้ที่เดิม ไขกุญแจล็อกและเก็บลูกกุญแจลงในกระเป๋าสตางค์ ถอนใจยาวๆ ไล่ความเมื่อยล้าและแรงปรารถนาที่จะล้มตัวลงนอนบนเตียงนุ่ม ผินใจเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลอง เดินเข้าห้องน้ำไปเอาน้ำลูบใบหน้าและแขนขาพอให้สดชื่นเพื่อลงไปกินอาหารมื้อแรกที่รออยู่ แล้วจะได้กลับขึ้นมานอนพักผ่อนจริงๆ เสียที

วลีรักษ์ดูนาฬิกาบนผนัง เกือบบ่ายสามแล้ว เธอกลับไปเกือบแปดชั่วโมงเลยทีเดียวน รู้สึกว่านอนจนเมื่อยอีกรอบ ลุกขึ้นไปเปิดตู้หยิบผ้าขนหนู เดินเข้าห้องน้ำ จัดการชำระร่างกายเรียบร้อยก็รู้สึกตื่นเต็มตา หลังจากแต่งตัวเสร็จเธอเดินออกไปที่ระเบียง

แดดยามบ่ายจัดยังคงสดใส ขณะที่แมกไม้ก็ปลอ่ยกิ่งช่อออกซิเจน ลมพัดไหวๆ กำหนดการการกลับมาของเธอครั้งนี้คือพักผ่อนเป็นเวลาหนึ่งเดือน หลังจากนั้นก็ต้องกลับไปอังกฤษเพื่อสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่น

คิดถึงตรงนี้ วลีรักษ์ก็เบื่อสุดขีด โลกตะวันตกที่คนเมืองร้อนฝันอยากจะไป แต่หากไปอยู่หลายปีเช่นเธอจะรู้ซึ้ง อังกฤษเป็นประเทศบนเกาะ สภาพอากาศไม่แน่นอน นั่นเป็นเรื่องที่พอรับได้ แต่ห้องฟ้าที่เต็มไปด้วยสีเทา ผ่นพำเปาะเปะเหมือนไม่เต็มใจ คำลงทุกคนเข้าบ้าน หาแสงแดดไม่ได้ ไม่มีทะเลสวยๆ ให้อวยน้ำ ไม่น่าพิสมัยเลยสักนิด

วลีรักษ์อาจจะแตกต่างจากวัยรุ่นคนอื่น เธอชอบความสดใสของประเทศบ้านเกิด กลับมาเวลาเท่านี้ ไม่รู้จะได้ผูกมิตรกับใครหรือเปล่า

เธอพ่นลมหายใจ เรื่องอะไรจะต้องมานั่งเดาอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมออกไปสำรวจรอบบ้านดีกว่า

“คุณหนู เอาอะไรไหมคะ”

การมีคนมาคอยซักถามเอาใจหลังจากที่ห่างเหินไปนานเป็นอะไรที่ไม่คุ้นชิน วลีรักษ์ส่ายหน้า และมองรอบบ้าน

“คุณผู้หญิงไปธุระคะ ส่วนคุณท่านไปทำงาน คุณหนูจะทานอะไรไหมคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะป้าจัน ววายังไม่หิว”

หญิงสาวเดินไปที่หน้าบ้าน สวมรองเท้าเดินออกไป

“คุณหนูจะไปไหนหรือคะ”

วลีรักษ์ซັกรำคาญ คำก็ถามสองคำก็ถาม เธอเกือบจะเหวี่ยงแฉัตออกไปแล้ว แต่ทำเพียงถอนหายใจเสียงดังๆ ให้รู้ว่าไม่ค่อยพอใจ

“ไปเดินเล่น”

ตอบแล้วก็เดินออกไป จันชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นกิริยาของเด็กรุ่นหลานที่แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา เธอได้รับคำสั่งให้คอยดูแลคุณหนูคนเดียวของบ้านนี้ อาจคงเพราะถามไม่ถูกจึงหวั่นใจถูกสะบัดเสียงใส่ แม่บ้านใหญ่วัยห้าสิบเตือนตัวเองว่าหนต่อไปคงต้องระวังกว่านี้

ถัดจากตัวบ้านคือวิลลาขนาดเล็กที่อยู่ติดสระว่ายนํ้า วลีรักษ์มองแล้วยิ้ม พื้นที่ตรงนี้ก็มีความหลัง แต่เธอสาวเท้าต่อไป ทางเดินในสวนไม่รกแต่ไม่โล่งเตียน กระถางไม้ดอกไม้ประดับถูกจัดวางให้มีช่องโปร่ง ต้นหญ้าถูกเล็มสม่ำเสมอบ่งบอกถึงการดูแลเอาใจใส่เพื่อป้องกันสัตว์มีพิษมาอาศัย

แดดส่องลอดช่องใบไม้ลงมา หัวใจหญิงสาวกระหู่อกเป็นจังหวะที่
แรงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้เรือนเล็กสีครีมหลังนั้น

เดิมทีที่นี่ถูกสร้างไว้สำหรับพักผ่อนยามที่มีแขกมาเยือน บางคน
อึดอัดที่จะพักในคฤหาสน์หลังใหญ่ บิดาก็มักจะเชิญให้มาที่นี่เพราะเป็น
ส่วนตัวกว่า บางครั้งก็เป็นสถานที่ซึ่งบุพการีเธอมาพักผ่อนเปลี่ยนบรรยากาศ
เช่นกัน

นั่นเป็นเมื่อก่อน กระทั่งมันถูกจับจองโดยผู้ชายคนนั้น

วลีรักชมองเข้าไป

คนคนนั้นอยู่ที่ระเบียงซึ่งราวระเบียงยังคงทาสีเดิมแต่ดูสดใสนิ่ง
หลังพิงกับเสา สายตามองไปยังจุดที่ไม่เห็นเธอ

ธนูกำลังคิดถึงวันหยุดหน้าต่อไปว่าจะซื้ออะไรเข้าไปฝากน้องชาย
ก็รู้สึกได้ว่ามีกรรมาเยือนและสายตาคู่หนึ่งจับจ้องอยู่ จึงเปลี่ยนอิริยาบถและ
มองหามา คาดว่า จะเป็นคนรับใช้จากเรือนใหญ่ที่เรียกหาตามความ
ประสงค์ของเจ้านาย แต่ไม่ใช่

หญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งยืนอยู่ สิ่งแรกที่เห็นคือดวงตาคมฉายแวว
ไม่ยอมใครง่ายๆ บนดวงหน้ารูปไข่ผิวนวล คิ้วเรียวเข้มสีดำสนิทเช่นเดียวกับ
เรือนผมยาวประบ่า เธอปรากฏกายเงียบๆ จนเขาคิดว่าสิ่งที่เห็นเป็นภาพ
ของสิ่งไม่มีชีวิตเสียอีก

แต่สมองเตือนว่าไม่ใช่ และเฉลยทันทีว่าเธอเป็นใคร

“คุณหนู”

วลีรักขยี้มระบาย ค่อยๆ ก้าวเข้าไปหาเพื่อรักษามาต ตอนนี้อยู่
ยืนอยู่บนพื้นหญ้า ส่วนชายหนุ่มนั่งอยู่บนระเบียง ห่างกันไม่มากแต่ไม่ใกล้
เกินไป

หญิงสาวกำมือที่ไหล่หลังไว้แน่นเพื่ออำรวมกิริยา ในหัวมีถ้อยคำ
มากมายแต่เธอไม่รู้จะเลือกพูดประโยคไหน ความคิดถึงและความดีใจ

ท่วมท้นล้นทะลัก ในที่สุดก็เอ่ยประโยคดังที่ใจคิดฝันมาตลอด

“นี่ว่าจะไม่อยู่ชะอีก”

ชายหนุ่มยิ้มบาง “กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“เมื่อเช้า”

สิ้นคำ ต่างคนก็มองหน้ากัน วลีรักษณ์นั้นอยากจะเข้าไปสำรวจอีกฝ่าย ให้หมดเปลือกเสียเลยหากทำได้ แต่สมองฝ่งเหตุผลเตือนว่านั่นเป็นอะไรที่ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง ทั้งที่เธอคิดว่าตนเองสูงขึ้นเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว แต่ชายหนุ่มกลับยิ่งดูสมชายกว่านั้น ในดวงตาเขายังมีความกร้าวแกร่ง แม้ใบหน้าจะมีริ้วรอยตามวัย แต่ไม่เคยลบเลือนเสน่ห์ลึกลับที่เคยมี

“คุณหนูดู...”

แวบนั้นคำพูดที่เติมในสมองของวลีรักษณ์คือ ‘สวยขึ้น’ เธอหมายใจว่าจะได้ยินคำนี้

“ดูโตขึ้นเยอะเลยนะครับ”

หญิงสาวมวดคิ้วงามฉับ สีหน้าออกซัดว่าไม่ได้ตั้งใจ

“กับผู้หญิงนะ เขาไม่ชมว่าโตกันหรือกนะ อันนั้นคือชมเด็ก”

สีหน้าเขามีความขบขันฉายแวบ

“ก็คุณหนูโตขึ้นจากเด็กที่ผมเคยเห็นจริงๆ นี่ครับ”

ถึงอย่างไรวลีรักษณ์ก็อดยิ้มไม่ได้ เพียงพอแล้วสำหรับการได้พูดคุยควรรค่าแก่การรอคอยถึงหกปี

“คุณหนูคะ อยู่แถวนั้นหรือเปล่าคะ คุณท่านเรียกค่ะ”

เสียงแม่บ้านดังลอดหมุ่มแมกไม้ เป็นอันเข้าใจว่าต้องหยุดบทสนทนาไว้เพียงเท่านั้น วลีรักษณ์มองเขาทำนองว่าต้องไปแล้ว ทรุสมองกลับนิ่งๆ ไม่มีปฏิกิริยา หญิงสาวจึงพยักหน้าและเดินจากมา

เหมาะสมกับบทสรุปที่เธอจะมีให้ตัวเองแล้วว่าจะไม่กลับไปอังกฤษอีกครั้งแน่ๆ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เธอจะอยู่ที่นี้ และขีดเส้นทางเดินชีวิตด้วยตนเอง

๒

วลีรักรักษ์กลับมาถึงเรือนใหญ่และได้รับคำถามแทนการทักทาย
ของผู้เป็นพ่อ

“ไปไหนมา”

“เดินเล่นค่ะ”

อรรณพมองคนตรงหน้าอย่างค้นหาและรู้ว่าเส้นทางที่ลูกสาว ‘ไปเดิน
เล่น’ นั้นครอบคลุมถึงไหน อาณาเขตของสวนหย่อมกินพื้นที่เรือนหลังเล็ก
อย่างไม่ต้องสงสัย แต่เขาเลือกที่จะไม่เอ่ยคำใดออกมา

วลีรักรักษ์ที่ยืนตรงหน้าไม่ใช่เด็กอายุสิบสองสิบสามอีกต่อไป การเลือก
ดูหรือต่อว่าโดยไม่มีเหตุผลประกอบไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับการเลี้ยงลูก
คนเป็นพ่อได้แต่พยักหน้า

“คุณพ่อกลับเร็วจังค่ะ”

“งานราชการเลิกประมาณนี้ ถ้าไม่มีธุระอะไรพ่อก็จะกลับบ้าน”
อรรณพบอกสั้นๆ รับน้ำเย็นจากเด็กรับใช้ที่ชื่อนางซึ่งเป็นลูกมือของจัน
หญิงสาววัยประมาณยี่สิบปลายๆ เดินอย่างนอบน้อมออกไป

“แมื่อยังไม่กลับหรือ”

“วาก็เพิ่งตื่นค่ะ ยังไม่เจอ”

อรธณพวงแก้วน้า พุดเปรยๆ ว่าอีกสักพักภรรยาคงจะกลับเพราะเห็นว่าไปเยี่ยมเพื่อน

“พ่อไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะ”

“ค่ะ”

บทสนทนาระหว่างพ่อลูกสั้นง่ายมาแต่ไหนแต่ไร วลีรักษ์เป็นคนไม่ไว้วางยหรือเถียงฉอดๆ ด้วยนิสัยที่ถูกอบรมมา ถ้าต้องการอะไรหรือไม่ชอบอะไร เธอก็จะบอกตรงๆ มากกว่า

“วามีเรื่องจะคุยกับคุณพ่อคุณแม่ค่ะ” วลีรักษ์เอ่ยประโยคนี้ขึ้นมาหลังมื้ออาหารหลัก มีแค่ผลไม้กับขนมหวานล้างปากเท่านั้นที่วางอยู่บนโต๊ะบุพการีหันมาตั้งใจฟัง

“วาวตั้งใจว่าวาวจะเรียนต่อมหา'ลัยที่นี้ค่ะ ไม่กลับไปเรียนที่อังกฤษแล้ว”

คนเป็นลูกคาดการณ์ไว้แล้วว่า จะเจอบรรยากาศและปฏิกิริยาตอบกลับแบบใดจากบิดามารดา คนเป็นบิดานิ่ง แต่มารดามีข้อสงสัยทันควัน

“ทำไมล่ะวาว”

“ก็แค่... วาวอยากเรียนต่อที่นี้”

“แต่แม่เตรียมเรื่องเรียนต่อที่โน่นไว้หมดแล้วนะ บ้าเขาก็อพร้อมเป็นครูให้ นี่ตั้งใจว่าวาวกลับไปเมื่อไหร่ก็สมัครได้เลย”

วลีรักษ์อยากได้ความเห็นจากบิดา จึงนั่งเพ้อรอให้บุพการีอีกคนพุด

“พ่อนึกว่าวาวจะขอไปเที่ยวซะอีกนะ ช่วงนี้อุตสาห์ได้พัก ทำไมพุดเรื่องเรียนขึ้นมალะ ไม่เครียดไปหรือไง”

รอยยิ้มแต่้มนบนดวงหน้าสวยสะอาด การบอกเหตุผลคือสิ่งที่เธอ

รอคอย

“บอกล่วงหน้าให้คุณพ่อกับคุณแม่จะได้ช่วยวางแผนแต่เนิ่นๆ ینگะ เรื่องเที่ยววาวว้างอิงคุณแม่มือต้องพาไปอยู่แล้ว” ท้ายประโยคปรายตาอ่อนไปที่มารดา อีกฝ่ายค้อนนิตๆ

“แล้วทำไมอยากเรียนที่นี่” น้ำเสียงอรรถนพจริงจั้งขึ้น “พ่อไม่ได้บอก ว่ามหาลัยที่ไทยไม่ดีนะ แต่พ่อคิดว่าสิ่งที่พ่อกับแม่เลือกจะทำให้วาวได้อะไรมากกว่าคนอื่น”

‘หรือไม่ต้องการจะให้ได้ใกล้เคียงกับใครคนอื่น’ วลีรักษ์แอบต่อประโยคนั้นในใจ เธอกำมือ สูดลมหายใจ ไม่ว่าจะอย่างไรจะไม่กลับไป

“วาวเข้าใจอะ แต่ว่าวาวอยู่ที่นั่นหลายปีแล้ว วาวอยากกลับมาอยู่เมืองไทย มาอยู่กับคุณพ่อกับคุณแม่บ้าง มามีเพื่อนมีสังคมที่นี่บ้าง...” เธอพูดเบาและทำเสียงเครือ “คุณพ่อกับคุณแม่คงไม่คิดจะให้วาวไปอยู่อังกฤษตลอดชีวิตใช่ไหมคะ”

“วาว...พ่อกับแม่หวังดีนะ วาวไม่ได้เรียนระบบวิชาการเมืองไทย มันมาสอบต่อยาก”

วลีกรเอ่ยแทรกขึ้นเมื่อเห็นลูกสาวเริ่มตัดพ้อแฝงตำหนิเธอกับสามี ผู้เป็นลูกสาวก็ม่น้ำนิตๆ ปกติแล้ววลีรักษ์จะไม่ใช้เด็กช่างเถียง แต่นัยน์ตานั้นแฝงความดีใจอย่างที่กำลังปรากฏ เธอมองคนเป็นสามี

นายทหารยศพลตรีโตรตรงองนิ่งๆ โต้ะอาหารจึงเสียบอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนที่เขาจะเอ่ยขึ้นพลางยกถ้วยขึ้นจิบ

“ตั้งใจไว้ว่ายังไง ไหนบอกมาสิ”

วลีรักษ์เงยหน้า มีแววเข้มขึ้นในดวงตา

“วาวจะสอบเข้ามหาลัยที่นี่อะ”

“ของรั้ว” อรรถนพต่อให้ วางแก้วลง ท่าทางเคร่งขรึมไม่แพ้กัน “พ่อไม่คิดความมหาลัยของเอกชนด้อยกว่า แต่ถ้าวาวอยากเรียนที่นี่ พ่อขอเลือกวางกรอบหน่อยก็แล้วกัน”

หญิงสาวสบตาบิดา “ค่ะ”

“และขอเป็นสองที่นั่นเท่านั้น” อรรถนพพูดต่อ

วลีรักรัษะซังกเมื่อพ่อเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัยออกมา ถึงจะไปอยู่ต่างประเทศหลายปี แต่ก็รู้สึกชื่อเสียงของทั้งสองสถาบันระดับต้นของประเทศเป็นนอย่างดี

“แค่...สองที่เธอคะ”

มุมปากนายทหารใหญ่กระตุก “ใช่ แค่สองที่นั่นเท่านั้น ถ้าวสอบไม่ติด เป็นอันว่ากลับไปอยู่กับป่าเหมือนเดิม ตกลงไหม”

หญิงสาวเม้มปาก หมายถึงเธอมีตัวเลือกแค่สองที่นี้ ยังไม่รู้ระบบระเบียบ และขั้นตอนหรือหลักสูตรมัธยมของเมืองไทย ยังไม่รู้จะไร้สักอย่าง ต้องไปพาดฟันกับคู่แข่งระดับหัวกะทิที่ร่ำเรียนมาอย่างหนัก จะไหวหรือเปล่านั้น

‘คุณหนูโตขึ้นจากเด็กที่ผมเห็นจริงๆ นี่ครับ’

ในสายตาเขา เธอยังคงเป็นเด็กอยู่เสมออย่างนั้นหรือ และในความคิดของพ่อ คงรู้ว่าลูกสาวไม่ใช่คนเรียนเก่งกาจฉลาดเฉลียวอะไรมากมาย เป็นแน่ ถึงได้ยื่นข้อเสนอเช่นนี้ ความมุ่งมั่นที่อยากจะทำสอบประมาทและแรงปรารถนากระตุ้นให้เธอพยักหน้าหนักแน่น

“ตกลงค่ะ แล้วคุณพ่ออย่าผิดสัญญา นะคะ”

“วาว” วลัยกรตะตะแขนลูกสาว ดูเหมือนว่าจะกลายเป็นการเดิมพันที่เกินตัว คนเป็นแม่เป็นห่วง เธอรู้ดีพอๆ กับที่สามีรู้ วลีรักรัษะไม่ใช่เด็กที่เก่งมากมาย เพราะอะไรถึงได้กล้าต่อรองบิดเส้นทางอนาคตด้วยมือของตนเอง

“แม่ว่าวกลับไปเรียนที่เดิมเถอะ ไม่ต้องเหนื่อยนะลูก”

“ไม่เป็นไรค่ะ วาวจะสอบติดสองที่นี้ให้ได้ วาวจะพิสูจน์ให้คุณพ่อคุณแม่เห็นค่ะ” เธอสบตาบิดาด้วยความตั้งใจแรงกล้า ครั้นแล้วก็ประนมมือไหว้ “ขอบคุณค่ะคุณพ่อที่ให้โอกาสวาว”

เธอยิ้มแล้วเดินออกไป วลัยกรมองตามลูกสาว แล้วหันกลับไปสบตา

สามี เห็นเขาจับชามอย่างมีมาดแล้วอดไม่ได้ที่จะสะบัดเสียงด้วยความไม่พอใจ
“ทำไมคุณตามใจลูกสะคะ”

“ผมไม่ได้ตามใจ ในเมื่อเขาขอทางเลือกผมก็ให้ ที่เหลือเขาต้องทำ
ด้วยตัวเอง ผมไม่คิดว่าวาวจะชอบติด นี่ไม่ได้ดูถูกลูกสาวตัวเองหรือจะ
อีกอย่างเด็กที่จบไฮสกูลเมืองนอกมานะ ต้องมีชั้นตอนต่างๆ ที่ยากกว่าปกติ
อยู่แล้ว”

“แล้วถ้าวาวทำได้สะคะ” วลัยกรกำมือแน่น บอกถึงความอึดอัดและ
ความวิตกในอนาคต “ฉันไม่น่าอนุญาตให้วาวกลับมาเที่ยวเลย”

อรรถนพเงียบ “วาวโตแล้ว ผมว่าการบังคับไม่ใช่วิธีที่ดีสำหรับเด็ก
วัยรุ่นนะ อย่าเพิ่งตื่นตูมเกินเหตุ คอยดูต่อไปดีกว่า” เขาพูดและลุกขึ้นจาก
โต๊ะอาหารเป็นการตัดบทสนทนา วลัยกรนั่งอยู่ครู่หนึ่งจึงเดินตามไป

อรรถนพเดินขึ้นมาที่ห้องนอน ความมุ่งมั่นของลูกสาวเป็นสิ่งที่เขา
คาดไม่ถึงเหมือนกัน เขารู้ว่าวลัยกรจะมีจุดประสงค์อะไรถึงได้เดินเข้าไปในสวน
เขาคิดไปถึงวันเวลาเมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนที่บอกเรื่องรับธนุสมาทำงานกับ
ครอบครัวให้วลัยกรรู้ ภรรยาวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด เธอไม่เห็นด้วย

‘คิดดีแล้วเหรอคุณ คุณก็รู้ว่าเขาจะคิดยังไงกับเรา คุณเป็นคนจับพ่อ
เขานะคะ’

‘ผมรู้ แต่คุณลองคิดดูนะ ถ้าคุณมีศัตรูตัวฉกาจซึ่งไม่รู้ว่าจะอยู่ตรงไหน
จะแวงกัดเมื่อไหร่ ลู้อาเขามาอยู่ใกล้ตัวซะ เอามาอยู่ในมุมสว่าง เราเห็น
ตลอดว่าเขาคิดและทำอะไร แบบนี้ไม่ดีกว่าเหรอ’

คนเป็นภรรยาหนึ่งไป เธอฟังและคล้อยตามอย่างเห็นได้ชัด แต่ไหน
แต่ไรมาวลัยกรเป็นแบบอย่างของภรรยาทหารทั่วไป คือเป็นฝ่ายฟังมากกว่า
เสนอความเห็น แต่ในมุมมองของผู้หญิง คงไม่มีอะไรน่าไว้วางใจ เพราะเธอ
มีคำถามต่อมา

‘แล้วเราจะควบคุมเขาได้เหรอคะ’

‘ไม่เชื่อมือผมเหรอ’

วลัยกรถอนหายใจ ‘สรุปว่าฉันควรจะต้องวางใจใช่ไหมคะ’

อรรณพโอบไหล่ภรรยา ‘ไม่ใช่เชื่อเขา แต่เชื่อมั่นในตัวผม’

นายทหารใหญ่คอยระแวงระวังเสมอเรื่องความใกล้ชิดระหว่างลูกสาวกับอดีตนายทหารคนนั้น เพราะไม่อาจวางใจความคิดของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งสูญเสียทั้งครอบครัวและหน้าที่การงานที่รัก แน่หนอนว่าอีกฝ่ายคงเต็มไปด้วยความแค้นที่คุกรุ่น และอาจจะฉกฉวยเอาเด็กหญิงที่กำลังเข้าสู่วัยค้นหาไปใช้เป็นเครื่องมือในการสะสางความโกรธเคือง

แรกเริ่มยังปกติ แต่นานวันเข้าวลัยกรเริ่มเดินเข้าออกในสวน หลายครั้งเขาเห็นภาพที่ชายหญิงสองวัยพุดคุยกัน จึงพยายามให้ภรรยาเข้ามาจัดตารางกิจกรรมลูกสาวไม่ให้มีเวลาว่างมากนัก แต่เด็กหญิงจะถามทุกครั้งว่าทำไมเธอจะต้องเรียน หรือทำในสิ่งที่แม่ต้องการเมื่อเธอไม่ต้องการ

พลั้งห้ามเด็ดขาด วลัยกรก็ไม่เถียง แต่ไม่ทำตาม คนรับใช้มาบอกว่าลูกสาวยังวนเวียนไปคุยกับ ‘ลูกจ้าง’ หนุ่มยามที่เขาไม่อยู่ ซ้ำยังถามว่าธนุสเคยมาที่นี่มาก่อนหรือเปล่า

เขาปฏิเสธ ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงตรงกันข้าม

เมื่อวันที่อรรณพป่วยและพักฟื้นอยู่บ้าน ชีระซึ่งยังดำรงยศพันเอกและเป็นผู้บังคับบัญชาในขณะนั้นได้พาลูกชายคือธนุสซึ่งเพิ่งจบจากโรงเรียนนายร้อยได้ไม่นาน และเจริญรอยตามพ่อด้วยการเข้ารับราชการทหารมาเยี่ยม ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามดูแข็งแรงองอาจในเครื่องแบบ แวดตาของชีระมีความภูมิใจจนอรรณพรู้สึกทั้งอิจฉาและชื่นชม

เขาเรียกวลัยกรมาให้ผู้ใหญ่ทั้งสอง เด็กหญิงวัยแปดขวบมองผู้มาเยือนอย่างเกรงๆ ในความสูงใหญ่ เธอประนมมือและกล่าวคำสวัสดิ์ ชีระชวนคุยสองสามประโยค ครั้นแล้วเธอก็ยืนบิดไปมา ผุดลุกผุดนั่งอย่างอยู่ไม่สุข

‘คุณพ่อ วาขอออกไปข้างนอกนะคะ’

อรรณพพยักหน้า แม่ใจอยากจะให้ลูกสาวอยู่คู่กับผู้ใหญ่อีกสักนิด แต่การให้เด็กวัยนี้อยู่นิ่งก็ไม่ต่างอะไรกับการพยายามบังคับปลาให้หยุดว่ายน้ำ

พอได้รับอนุญาต เด็กหญิงก็วิ่งต้อออกไป ชีระมองตามยิ้มๆ

‘ยายหนูน่ารักดีนะ น่าเสียดายอายุห่างกันหลายปีเกินว่าจะขอมาเป็นภรรยาให้ธนุสซะหน่อย นี่กว่าจะโตเป็นสาว ธนุสแก่พอดี คงไม่มองแล้วมั้ง’ ชีระพูดกั๊กหัวเราะ ส่วนลูกชายนั้นได้แต่ยิ้มกับคำสัพยอกของพ่อ อรรณพในตอนนั้นก็พลอยยิ้มดีใจ แม้รู้ว่าหัวหน้าพูดเล่น แต่แสดงให้เห็นถึงความเมตตาและไม่ถือยศ แต่ถึงวันนี้ ธนุสกับเขากลายเป็นคนแปลกหน้าเสมือนว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ชายหนุ่มทำตัวห่างเหิน เขาเองก็เลือกวางตัวเช่นนี้

บ่อยครั้งอรรณพอยากจะได้เข้าไปพูดกับธนุสตรงๆ ว่าให้อยู่ห่างจากวลีรักษ์ แต่เกรงจะกลายเป็นการชี้โพรงให้กระรอกมากกว่าการห้ามปราม จึงไม่กล้าเสี่ยงกับหัวใจชายชาติทหาร ได้แต่คอยระวังและเดาใจว่าชายหนุ่มจะคิดเช่นนั้นหรือเปล่า ท้ายที่สุดด้วยความเป็นห่วงจึงตัดไฟแต่ต้นลม เขาให้ลูกสาวไปเรียนต่อที่อังกฤษ ซึ่งพี่สาวของภรรยาที่บ้านและธุรกิจอยู่ที่นั่นแทน

เด็กหญิงอึดออดแต่ในที่สุดก็ไป เขาคิดว่าวันเวลาและโลกใบใหม่อาจจะทำให้เธอลืมเลือนเรื่องราวสมัยเด็กไปบ้าง แต่เปล่าเลย หลักฐานฟ้องชัดเจน

เหตุผลหนึ่งที่เขาสั่งเกมบังคับให้ลูกสาวไปยังต่างประเทศก็เพื่อลดคำถาม หากอธิบายก็ต้องไล่ลำดับเรื่องกันยาวว่าทำไมธนุสถึงมาอยู่ที่นี้ เธอยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจ หน้าซ้ำเรื่องจะวกเข้าหาตัว

อรรณพคิดว่า ระยะเวลาแค่หนึ่งเดือน คงเพียงพอให้เธอได้พักอ่อน เขากับภรรยาตั้งใจว่าจะพาเธอไปเที่ยว ไปพบปะผู้คนเพื่อลดการพบปะกับธนุส ยังไม่ทันได้แม้แต่เริ่ม วลีรักษ์ก็ชิงบอกความต้องการของเธอก่อน

ลูกสาวของเขาเป็นผู้ใหญ่เกินตัว เธอโตเร็วกว่าที่เขาคิดมากทีเดียว ถึงกล้าตัดสินใจเช่นนี้ หรืออาจเป็นเพราะนิสัยยั่วยุในสายเลือดที่เริ่มฉายแววเด็ดเดี่ยวก็เป็นได้

แต่ถึงอย่างไร เขาก็จะไม่ตีตนไปก่อนไข้ หากวลีรักษ์สอบไม่ติด ทุกอย่างก็เหมือนเดิม แต่สมมุติว่าไม่ เขาก็มีทางออกสำหรับเรื่องนี้เอาไว้บ้างแล้ว

เมื่อได้ไฟเขียว วลีรักษ์ก็จริงจัง เธอไม่ค่อยมีเพื่อนที่เมืองไทยมากนัก แต่รู้ว่าจะหาข้อมูลต่างๆ ได้จากที่ไหน รูปแบบการเรียนที่ต่างประเทศค่อนข้างอิสระ หญิงสาวใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวคล่องแคล่ว กอบโกยรายละเอียดเกี่ยวกับการสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยในประเทศไทย และได้รู้ว่าไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่มีอะไรยากเกินไป เริ่มจากศึกษาระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศไทย แต่แค่แอดมิชชันเรื่องเดียว กว่าจะทำความเข้าใจได้เวลาก็ล่วงไปค่อนข้าง

ต่อจากนั้นก็ต้องมาค้นหาวิธีการสำหรับคนที่เรียนจบไฮสกูลมาจากเมืองนอก มหาวิทยาลัยที่พ่อแม่ชื่อว่ามีหลักสูตรอินเตอร์ แต่ถ้าเธออยากสอบในภาคปกติ ต้องมีวุฒิ ม.๖ เหมือนกับนักเรียนที่นี่ วิธีการคือสอบเทียบ เพื่อให้ได้ใบรับรอง เธอเน้นดูหลักสูตรและทำความเข้าใจเรื่องนี้อยู่สองคืน พอลำดับขั้นตอนในส่วนของตนเองได้ที่ เหลือก็คือการขออนุญาตผู้เป็นแม่ จ้างครูมาติวให้เป็นพิเศษ หรือไม่ก็ไปเรียนที่สถาบันซึ่งเปิดหลักสูตรสำหรับนักเรียนประเภทเธอโดยเฉพาะ

‘คุณแม่ขา ให้อาจารย์ได้ลองเลือกขนาดของตัวเองบ้างนะคะ ไหนๆ ตั้งใจแล้ว วาาก็ไม่อยากเสียใจถ้าตัวเองไม่ได้ทำเต็มที่’ เธอถอดแขนมารดา ‘ทั้งหมดที่ทำเนี่ย เป็นเพราะวาออยากอยู่ใกล้คุณพ่อกับคุณแม่ค่ะ’

วลัยกรจำต้องช่วยติดต่อง่ายอย่างไม่เต็มใจ แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นลูกสาวคนเดียว เมื่อหญิงสาวลดความเชื่อมั่นกลายเป็นขอร้องแฉงด้วย

ลูกอ่อนก็ใจอ่อน แต่เป็นครั้งแรกที่คนเป็นแม่ไม่วอวยพรให้

“จะสอบเรียนต่อที่นี้แหละ ถ้าติดก็จะไม่กลับไปแล้ว” วลีรักษ์พูดขึ้นมาลอยๆ ตอนที่ธนูสนั่งกินมื้อกลางวันอยู่ในครัว อย่างน้อยก็จิวตรของเขาก็ยังไม่แตกต่างจากเดิมทำให้เธอเดาได้ หากว่าชายหนุ่มไม่มีภารกิจต้องขับรถให้แม่หรือพ่อ เวลาตอนบ่ายเขาจะมากินมื้อกลางวันในครัวไทยใต้ชายคาบ้าน ที่ซึ่งแม่บ้านและคนรับใช้จะมาพักผ่อนกัน มีแต่มี้อคำที่ไม่แน่นอนบางที่เขาต้องขับรถพาพ่อหรือแม่ไปงานเลี้ยง ชายหนุ่มก็จัดการท้องไส้ตนเองอย่างไม่ต้องให้คนอื่นกังวล

ธนูสละสายตากจากผัดกะเพราเนื้อและต้มจืดลูกรอกตรงหน้า มองผู้มาเยือนสาวอย่างไม่เข้าใจนิดๆ ว่าเธอมาบอกเขาทำไม แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำถามแบบนั้น

“หมายถึงใครครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว เซ็ดหน้าอย่างไม่ได้ตั้งใจ “จะใครล่ะ”

“คุณหนู?” ธนูสยกหางเสียง รู้สึกถึงความไม่เชื่อถือจนทำให้วลีรักษ์ขุ่นใจอีกกระลอก ทำหน้ามุ่มยจนชายหนุ่มต้องปรับสีหน้าเป็นราบเรียบ

“ธนูสคิดว่าฉันไม่มีปัญญาสอบติดใช้ไหม” หญิงสาวพูดรัวด้วยน้ำเสียงเหวี่ยง ชายหนุ่มรู้สึกว่าการพูดของเธอติดแบบคนที่พูดภาษาไทยไม่ชัด “ใช้สิเนอะ ไปเรียนเมืองนอกมาตั้งหลายปี จะมารู้อะไรเรื่องตำราเรียนของไทย”

“ผมยังไม่ได้พูดแบบนั้น”

“ก็ตาฟ้องอยู่”

ธนูสเบนสายตากลับไปที่อาหารในงาน ลดความรู้สึกกระอาที่เริ่มก่อตัว วลีรักษ์ยังเหมือนเด็กหญิงเมื่อห้าปีก่อนแม้ว่ารูปกายจะโตเป็นสาว

จันเดินมาเห็นเข้าก็คล้ายกับอยากจะเข้ามาสอบถามถึงความเป็นไปในบทสนทนา

“แต่ความจริงฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจหรอกว่าจะสอบติด”

ชายหนุ่มดูรูปการณแล้วเดาว่าการสนทนาที่เพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น จวบจนกว่าจะมีคำสั่งมาเรียกเธอหรือเขา

“ผมกินข้าวอยู่ ถ้าคุณหนูจะคุยรอสักห้านาทีได้ไหมครับ”

วลีรักษ์จ้องจานข้าวเขม็ง ไม่ใช่โครธที่ถูกหาว่าขัดจังหวะคนกำลังเพลินกับมือกลางวัน แต่หงุดหงิดที่ถ้อยคำของเขากลายเป็นทางการอย่างไม่จำเป็น เธอสะบัดหน้าแล้วเดินออกไป

หญิงสาวมานั่งจุ่มบ๊องอยู่บนม้านั่งในสวนทางที่จะเดินไปยังเรือนเล็ก ห้านาทีไม่ขาดไม่เกิน เงาของผู้ชายตัวสูงก็ทาบทลงมาบนพื้น เธอเงยหน้า

คราวนี้เห็นได้ชัดว่าธนูสไม่เพียงแค่อู้ง แต่หุ่นหนาย่างคนที่เคยฝึกฝนร่างกายมา กล้ามเนื้อแขนแข็งแรง ผิวเกรียมแดดทำให้ยิ่งดูแกร่ง ประกอบกับใบหน้าเรียบเฉยเป็นนิത്യทำให้ชายหนุ่มผู้หนึ่งเหมือนรูปสลักนักรบโบราณ

วลีรักษ์ลุกยืน

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากบอกว่าไม่มั่นใจเรื่องสอบแค่นั้นเอง” เธอเหลือบมองเขา “ธนูสตีวี่ให้หน่อยได้ไหม”

“ไม่ได้ครับ” คำตอบดังกลับมาในทันที

“ตอบเร็วไปไหม คิดสักนิดก่อนก็ได้นะ”

ริมฝีปากนั้นเตะรอยยิ้มชนิดๆ “ไม่ต้องคิดครับ เพราะผมไม่ได้เรียนมหา’ลัย”

หญิงสาวนิ่ง ออากถามต่อว่าแล้วเขาเรียนอะไรมา จำได้ว่าสมัยก่อน เคยถามความเป็นมาของเขา อาชีพก่อนหน้าที่จะมาอยู่บ้านเธอ แต่ชายหนุ่มบ้ายเบี่ยงเปลี่ยนเรื่องตลอด ถ้าสมมุติว่าถามตอนนี้...

“ไม่ได้เรียนมหา’ลัย แล้วเรียนอะไรมา”

ธนูสมองหน้าเธอ คำถามนี้ถูกเขวนบ้ายโดยไม่ได้สอยลงมาใช้ตั้งแต่หลายปีก่อน

“ผมเรียนเตรียมทหาร” เขาตอบสั้นแล้วก็เงียบ ทั้งความสงสัยงงงันไว้ในความว่างเปล่า วลีรักษ์เลยไปต่อไม่ถูกพลอยเงียบไปด้วย

“แล้วถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องวิชาล่ะ เป็นเรื่องขั้นตอน สังคมทั่วไปละถามได้ไหม” เธอยังไม่ยอมแพ้

“ผมว่าคุณผู้หญิงหรือครูที่จะมาสอนคุณหนูกับบอกได้นะครับ”

วลีรักษ์กอดอกนับ นิ่ง พอเห็นว่าไม่ได้ผลก็เปลี่ยนหัวข้อ “ไม่ต้องเรียกว่าคุณหนูได้ไหม เรียกชื่อเฉยๆ ก็พอ”

“ไม่ได้เหมือนกันครับ”

“ทำไม”

ธนูส์รู้ว่าความใจเย็นของตนเองได้มาจากที่ไหน จากสมัยเมื่อต้องไปรับมือน้องชายเวลาจุกเกี่ยวกับอาการเจ็บของตนเอง อีกับทเรียนหนึ่งมาจากการฝึกรับอารมณ์ ‘คุณหนู’ ลูกสาวพลตรีอรุณพคนั้นนั่นเอง

“เพราะลูกจ้างทุกคนเรียกแบบนี้ ผมเองก็ใช่”

วลีรักษ์เกลียดนัยคำพูดแบบนี้ เธอสำหน้าถึๆ ทำนองว่าไม่อยากจะยิน

“ธนูส์นี่ไม่เปลี่ยนไปเลย” ถ้อยคำบอกถึงความไม่ได้ตั้งใจ เธอเหลือบมองเขา ไม่ได้เชื่อจนเชื่อคำพูดของพ่อว่าชายหนุ่มก็เป็นลูกจ้างเหมือนคนอื่นเสียทีเดียว เขามีอะไรพิเศษกว่านั้น เพียงแต่ยังไม่ได้จังหวะค้นหาที่เท่านั้นเอง

“ไม่มีทางครับ คนเราเปลี่ยนกันทุกคน”

วลีรักษ์มองหน้าธนูส์ อยากจะถามว่าเขามีอะไรที่เปลี่ยนไปนอกจากรูปลักษณ์ภายนอก ช่วงที่เธอโตขึ้น หลุดพ้นความเป็นเด็กหญิงและใช้คำนำหน้าว่านางสาว เป็นวัยที่ปฏิบัติกริยาทางร่างกายและหัวใจเปลี่ยนไปจนแม้แต่ตัวเองตามไม่ทัน

แล้วผู้ชายตรงหน้าล่ะ

ชายหนุ่มในวัยสามสิบสามมีรั้วรอยที่หางตา ส่วนในดวงตาก็มีม่าน

บางๆ อย่างคนต้องใช้ความคิด ริมฝีปากบางมักจะแหม่มหนึ่ง รอยยิ้มจากชาย
ชื่อธนูสเป็นสิ่งที่ยาก ผมสึด้าตัดสั้น มีไรหนวดเคราบางๆ ทำให้ยิ่งดูดูต้น
เขาเหมือนกำแพงซึ่งแฝงไว้ด้วยความร้อนแรง

วลีรักษ์เชื่อว่า ไม่ว่าจะหุ่นหรือหน้าตาอย่างธนูส หากไปเดินใน
ลอนดอน หรือที่ไหนก็ตามในอังกฤษ จะต้องมีคนสังเกตเห็นจนเหลียวหลัง
ในเสน่ห์ของความเป็นเอเชีย หรือหากหล่อนคนนั้นกล้าและมั่นใจก็อาจจะ
ขอทำความรู้จักและชวนไปนั่งดื่มน้ำชาได้ไม่ยาก

วินาทีนั้น เธอรู้สึกร้อนรนขึ้นมา มีคำถามมากมายที่ยากรู้ ยาก
ถาม แต่เหมือนอีกฝ่ายจะปิดประตูสนิท

“ก็แค่อยากคุยด้วยเหมือนแต่ก่อน”

ธนูสสบตากลับ ไม่รู้ว่าเขาเข้าใจว่าเธอหมายความว่าอย่างไร วลีรักษ์
บอกตัวเองว่า เธอดีใจแค่ไหนที่ยังได้เจอชายผู้ซึ่งเป็นเหมือนเพื่อน พี่ชาย
มันเป็นความผูกพันที่ถักร้อยมานาน ที่สำคัญเธอก็อยากบอกเขาเช่นกัน

“คุณหนูคะ คุณผู้หญิงเรียกค่ะ”

นางเดินตรงรี่เข้ามา บอกคำสั่งตามที่ธนูสคาดการณ์ไว้ไม่ผิด
เนื่องจากวันนี้วัลย์กรอยู่บ้าน คงไม่ยอมให้ลูกสาวมาบ้วนเปื้อนอยู่แถว
เรือนคนรับใช้แน่นอน วลีรักษ์แสดงปฏิกิริยาออกมาอย่างชัดเจนด้วยการ
กลอกตาอย่างรำคาญ

“ที่ธนูสเตรียมรถด้วยนะ คุณผู้หญิงจะออกไปข้างนอก”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำสั่งด้วยการพยักหน้าและเดินออกไป

วลีลักษณ์ยืนมองธนูส อย่างน้อยขอแค่ให้เขามองว่าเธอเป็นน้องสาว
อีกคนก็ยังดี เพราะมันมีคุณค่ากว่าการเป็น ‘คุณหนู’ เนื่องจากเธอไม่ต้องการ

การไปเยี่ยมเพื่อนฝูงมารดาเป็นกิจวัตรที่วลีรักษ์ต้องทำอย่างน้อย
สองวันต่อสัปดาห์ อีกหนึ่งวันเป็นของครอบครัว เหลือเวลาเรียนแค่สี่วันต่อ
สัปดาห์ การเรียนเพิ่มเติมเพื่อสอบให้ได้ใบเทียบวุฒิ และต้องไปสอบเข้า

มหาวิทยาลัยอีกครั้ง กินเวลาพอสมควร เธออดคิดไม่ได้ว่านี่เป็นแผนการลดเวลาตัวเพื่อไม่ให้เธอสอบติดหรือเปล่า

ประเด็นนี้หญิงสาวยังไม่แน่ใจ แต่ที่แน่นอน ยามที่เธอไปกับแม่ คนขับรถจะกลายเป็นมัน ส่วนรถสต็อกก็เปลี่ยนให้ไปขับรถให้พ่อแทน และเมื่อเธอไปเรียนที่สถาบันซึ่งสมัครตัวไว้ มันก็เป็นคนไปส่งและไปรับเช่นกัน

นั่นแปลว่า บางครั้งในหนึ่งสัปดาห์ วลีรักษ์จะเห็นหน้ารถสแตนด์แต่ช่วงเช้าตอนที่พ่อเธอเดินออกจากเรือนใหญ่เพื่อไปขึ้นรถเท่านั้นเอง เวลาจะได้คุยกันก็น้อยลงไปด้วย

วลีรักษ์แน่ใจตรงนี้มากกว่า แต่พยายามจะไม่หงุดหงิด ผู้เป็นพ่อที่ได้ชื่อว่าเป็นนายทหารซึ่งมีมันสมองชั้นเลิศกำลังเติมพินิจติวิทาภิกับเธอ หากเธอไม่โห จะเสียสมาธิในการไปสู่เป้าหมายที่แท้จริง และทุกอย่างจะล้มเหลวให้เธอสอบได้เสียก่อน ถึงตอนนั้นจะมีเวลาอีกเหลือเพื่อ

ระยะเวลาการเรียนเพิ่มเติมคือหนึ่งเทอม วิชาการความรู้ที่จำเป็นถูกย่อจากสามปีเหลือแค่หกเดือน วิชาเดียวที่เบาสำหรับเธอคือภาษาอังกฤษ การพูดการอ่านไม่มีปัญหาสำหรับเด็กที่ไปอยู่ประเทศอังกฤษถึงห้าปี แต่เธอก็ต้องมาปรับตัวกับการเรียนแบบเน้นแกรมม่าเป็นหลักของนักเรียนไทยอยู่ดี

หญิงสาวเครียดกับภาษาไทย วรรณกรรม และเรื่องประเพณี เธออาศัยการอ่านหนังสือ นิตยสาร วารสาร หรือแม้แต่ใบปลิวโฆษณาลดราคาของห้างเพื่อให้ตนเองคุ้นชินประหนึ่งเป็นคนที่อยู่ที่นี่เหมือนกับคนอื่น บางวันถึงกับหลับไปพร้อมหนังสือ

วลีรักษ์สอบผ่านจนได้วุฒิมัธยมศึกษา ขึ้นตอนต่อไปก็คือการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

สอบได้วุฒิ ม. 6 แล้ว กำลังจะเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย...

คุณหนูวาว

ถึงแม้จะไม่ชอบให้เขาเรียกเธอว่าคุณหนู แต่หากลองชื่อแบบนี้ ชายหนุ่มก็จะรู้ทันทีว่าเป็นเธอ หญิงสาวมองกระดาษแล้วอาศัยจังหวะที่พ่อ

กับแม่ไม่อยู่ เอาไปสอดใต้ประตูเรือนหลังเล็กของธนุส แล้วเดินยิ้มกริ่มไปคนเดียว เขาต้องได้อ่านจดหมายแน่นอน

หลังจากได้วุฒิ ม. ๖ ท่ามกลางความยินดีของพ่อกับแม่ วลีรักษ์ก็คร่ำครวญกับการเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยต่อโดยจ้างครูมาติวส่วนตัว ความเครียดสะสมขึ้นจนทำให้ป่วย จนวลัยกรกลับมาโหม่น้ำลูกสาวให้เปลี่ยนใจ แต่วลีรักษ์ยืนยันว่าเธอจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ อยากทำให้เต็มที่เพราะไหนๆ ก็เดินมาถึงจุดนี้แล้ว

‘ถ้าวามสอบไม่ติด วามจะยอมกลับค่ะ คุณพ่อกับคุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วง’ เธอบอกบุพการีอย่างหนักแน่น

หลังจากวันเวลาผ่านไปจนเกือบปี และเมื่อวันประกาศผลสอบมาถึง วลีรักษ์ก็ดีใจจนร้องกรี๊ด เธอสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สำเร็จตามเงื่อนไขของพ่อ โดยติดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งใจกลางเมือง เธอแจ้งข่าวนี้กับบุพการี ทั้งสองดีใจจนประหลาดใจที่ลูกสาวสามารถทำสำเร็จ

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงชีวิตเธอ และอีกหลายชีวิตในเวลาต่อมาอย่างสิ้นเชิง